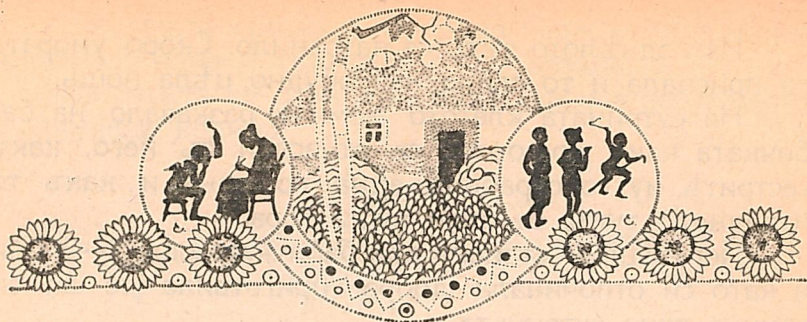

Пепеляшка

(Продължение)

Пепеляшка взела вързопа и веднага тръгнала да го отнесе.

Пътът минавалъ презъ планината. За по-кратко тя изоставила широкия друмъ и поела една стръмна пжтека, която водила направо.

Отъ стръмния и каменистъ пжтъ Пепеляшка скоро се изморила, краката ѝ се изранили; тя цѣла се обливала въ потъ и едва се влачела. На всѣка крачка спирала да си почине, а пжтътъ не свършвалъ. Върхътъ на планината, отдето тя очаквала да види малкия градъ, билъ още далечъ.

Най-после, следъ дълго и уморително пжтуване, Пепеляшка доближи върха, но внезапно се спуснала гъста мъгла и покрила всичко предъ очитѣ ѝ. Малкото момиче се изплашило страшно, изпищѣло и паднало на земята въ безсъзнание.

* * *

Кога се съвзела почнала да вика.

Една бабичка чула гласа на Пепеляшка и се притекла на помощъ. Тя вдигнала детето и му сложила уморената глава на своето колѣно. Пепеляшка отворила очи и се зарадвала.

— Вие сте много изморена, рекла бабичката. Елате у дома да си починете. Моята колиба е тукъ наблизо въ гората. Тя не е красива и богата, но въ нея има всичко за тебе, изморената — има топла супа, млѣко отъ козитѣ и малко хлѣбецъ.

Пепеляшка се съгласила. На нѣколко крачки отъ пжтя, закрыта отъ очитѣ на пжтниците, тя видѣла малка колиба, съ хубава градинка отпредъ, чисто и спретнато наредена.